Hij is van Kefas gezien

Lezen: 1 Korinthe 15: 1-20

Tekst: 1 Korinthe 15 vers 5

Zingen:
Psalm 56: 4
Psalm 116: 5
Psalm 19: 5, 7
Psalm 119: 7
Psalm 59:10

Geliefde gemeente, in het oude Rome, in de eerste christelijke gemeenten, begroetten de christenen elkaar op Paasmorgen altijd met een speciale groet: *Dominus surrexit vere*. Dat betekent in het Latijn, de taal van die tijd: *De Heere is waarlijk opgestaan*. Daarmee begroetten die christenen elkaar op de Paasmorgen. Woorden die uit de Evangeliën komen, toen de Emmaüsgangers terugkeerden en de discipelen lieten horen: *De Heere is waarlijk opgestaan*. En hoe wisten ze dat? *Hij is van Simon gezien*, Simon Petrus. Het is ook deze Petrus die hier door Paulus genoemd wordt bij zijn Aramese, Hebreeuwse naam: Kefa. In het Grieks staat er de letter 's' achter: Kefas, wat hetzelfde betekent als Petrus. *Hij is van Kefas gezien*.

Waarom noemt Paulus dat in deze woorden? Waarom roept hij zoveel getuigen op in dit hoofdstuk? We hebben het gelezen in 1 Korinthe 15. Er waren er in de gemeente van Korinthe die ontkenden dat de opstanding een feit is. Dat was echt iets van de Grieken. De Grieken wilden niets weten van een opstanding uit de doden. De Griekse filosofie zag dat altijd als iets onmogelijks. We weten hoe Paulus op de Areopagus predikte tegenover de Grieken en toen hij over de opstanding begon, lachten ze hem uit en zeiden ze: *We zullen u later nog wel eens horen*. De opstanding was een onmogelijkheid voor de Grieken. Die dwaling bestond nog in de gemeente van Korinthe. Men kwam er maar heel moeilijk van los. Paulus gaat in een heel lang betoog betuigen dat als men dit niet gelooft, als men denkt dat de opstanding een sprookje is, dan is Christus ook niet opgestaan. Dan is onze prediking ijdel, dan is heel je geloof niets waard, en dan zijn degenen die ontslapen zijn ook niet zalig. Met de opstanding van Christus, zo zegt hij, staat of valt alles. De Heere is waarlijk opgestaan. Hij noemt een aantal mensen die Hem hebben gezien en er zijn er nog in leven. Hij zegt als het ware: je kunt nog naar ze toe, vraag het ze maar. Petrus, hij is er nog, en het merendeel van die 500 broeders is er nog. Vraag het maar aan hen: Hij is waarlijk opgestaan.

We gaan samen luisteren naar die enkele woorden: ***Hij is van Kefas gezien*.** We letten op drie gedachten:

1. In de eerste plaats de reden waarom de Heere Jezus Zich aan Simon Petrus persoonlijk heeft vertoond. Waarom was dat nodig?
2. In de tweede plaats de inhoud van dat zien. Wat is er gebeurd toen die ontmoeting tussen Jezus en Petrus plaatsvond?
3. En in de derde plaats het doel. Wat heeft de Heere Jezus voor ogen gehad met het opzoeken van Petrus? Dat weten we uit het Evangelie.

Dus: *Hij is van Kefas gezien*. De reden waarom, de inhoud waarvan en het doel waartoe.

1. De reden waarom

Er staan verschillende ontmoetingen van de Heere Jezus na Zijn opstanding beschreven. Soms waren dat ontmoetingen met verschillende mensen tegelijk. We kunnen denken aan de vrouwen bij het graf, Maria, Johanna en anderen, die de Heere Jezus gezamenlijk hebben ontmoet. We kunnen denken aan de discipelen, waar Hij ineens in het midden stond terwijl ze achter gesloten deuren aan het treuren waren. Maar er zijn ook heel persoonlijke ontmoetingen, privé-ontmoetingen geweest, waarin de Heere Jezus persoonlijk mensen heeft opgezocht. Dat geldt voor Maria Magdalena, die dacht dat ze de Heere Jezus hadden weggenomen. Toen de Heere Jezus aan haar verscheen, dacht ze eerst dat Hij de hovenier, de tuinman, was. Hij is verschenen aan andere personen, ook aan Jakobus, Zijn eigen broer, zoon van Maria en Jozef, een halfbroer eigenlijk. En dus ook aan Simon, aan Petrus, Kefas.

Waarom heeft de Heere Jezus dat nu gedaan, deze Simon Petrus opgezocht? Was Petrus zo'n bijzonder mens dat hij zich dat waardig had gemaakt om een persoonlijke ontmoeting met de Heere Jezus te krijgen? Nou, hij was zeker een bijzonder mens. Meer dan de andere discipelen leren wij hem uit het Evangelie kennen. Hij stond altijd overal vooraan, hij had altijd het hoogste woord, hij was altijd degene die de spreekbuis was van de discipelen. Maar dat is toch niet de reden dat de Heere Jezus hem hier opzoekt.

Nee, deze Petrus, en we kennen die geschiedenis, had meer dan de anderen gezondigd in de afgelopen dagen. Ze hadden de Heere Jezus allemaal verlaten, en dat niet uit angst maar uit ergernis. *Gij zult allen in deze nacht aan Mij geërgerd worden*, zo had de Heere Jezus gezegd. Maar Simon Petrus was verder gegaan. Wat hij had gedaan, was zoveel erger. Hij had met vloeken en eedzweringen ontkend dat hij bij de Heere Jezus hoorde. Dat is natuurlijk niet van het ene op het andere moment gegaan. Dat was een hele weg, een heel proces.

Hoe kwam Simon Petrus daar nu toe om zijn Meester te verloochenen, om te zeggen: *Ik ken die Mens niet*? Dat had allereerst te maken met het feit dat hij de weg van de Heere Jezus niet kon meemaken. Dat begon al in Mattheüs 16, de allereerste keer dat de Heere Jezus Zijn lijden aankondigde, dat Hij naar Jeruzalem moest gaan, van de ouderlingen en de schriftgeleerden gevangen genomen zou worden, dat Hij gedood zou worden, maar, zo zei Hij, na drie dagen zal Ik weder opstaan. Petrus was voor Hem gaan staan en had gezegd: *Heere, wees U genadig, dat zal U geenszins geschieden*. Hij was het niet eens met die weg, met de weg van het kruis die de Heere Jezus moest gaan. *Dat zal U niet geschieden*. En de Heere Jezus heeft Simon hard aangepakt en gezegd: *Ga weg achter Mij, satan, je bent Mij een aanstoot, een tegenstander*. Dat was een reden waarom Simon Petrus hierin gevallen was. Hij was het niet eens met die weg.

De tweede reden waarom Simon de Heere Jezus verloochende, was natuurlijk zijn veel te grote zelfvertrouwen. Hij overschatte zichzelf enorm. Toen de Heere Jezus hem gewaarschuwd had: *Simon, Simon, de satan heeft ulieden zeer begeerd te ziften als de tarwe*, toen heeft Petrus gezegd: *Al zullen zij ook allemaal aan U geërgerd worden* – dat kon hij zich nog voorstellen, dat Thomas dat zou doen of Bartholomeüs – *maar ik zal U geenszins verloochenen. Ik ben bereid om met U de dood in te gaan*. Dus een grove zelfoverschatting. Hij kende zichzelf niet, althans niet voldoende. Hij heeft natuurlijk ooit wel eens gezegd tegen de Heere Jezus: *Ik ben een zondig mens*, en dat meende hij van ganser harte. Maar hij moest eerst nog maar eens diep vallen om echt te weten wat het betekent, in de meest Bijbelse zin van het woord, een zondig mens te zijn. Daar stond hij hier eigenlijk nog voor.

Dan een derde reden die we ook heel gevoeglijk kunnen aannemen: Petrus heeft niet gebeden, Petrus heeft niet gewaakt. Dat was toch ook het verwijt van de Heere Jezus: *Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt*.

Dit is zo het proces, die weg, die punten waarlangs Petrus gegaan is. Waarom hij niet gewaakt en niet gebeden heeft? Hij heeft de verleiding en de verzoeking zelfs opgezocht. Want hij ging daar in de hof van Kajafas vastzitten. Daar was een vuurtje waarom de soldaten en de Joden zaten, en Petrus is daarbij gaan zitten. Hij heeft zelfs ook nog gepraat met die mensen, want dat dienstmeisje herkende hem aan zijn spraak: *Gij zijt een Galileeër, gij was met Hem*. En voor Petrus het weet, komt het uit zijn mond: *Mens, ik ben niet*. Dan, na een uurtje, komt er een ander dienstmeisje en zegt: *Ik weet het zeker, je was ook bij die Man, ik heb je toch duidelijk gezien*. *Mens, ik weet niet wat je zegt*, zo zegt hij. Hij wordt geïrriteerd. Simon Petrus is bang, natuurlijk bang dat hij ook gepakt wordt, bang dat hij ook straks voor die rechter zal staan, bang voor zijn leven. En dan, een derde maal, wordt hij aangewezen als iemand die bij de Heere Jezus hoorde. Dan staat Petrus op, en dan vloekt hij: *God moge mij verdoemen als ik die Mens ken*. En hij doet er een eed op: *Zo waarachtig als God leeft, ik ken die Mens niet*. Zo ver is Simon Petrus gegaan. Met vloeken en met eedzweringen gezegd: *Ik ken die Mens niet*.

Dan kraait die haan. Als die haan kraait, hoort de Heere Jezus dat ook. Dan vinden we in de Bijbel, in Lukas, een van de meest tere details uit het Evangelie: *En de Heere, Zich omkerende, zag Petrus aan*. Je kunt het je zomaar voorstellen hoe dat gegaan is en wat er in die ogen van de Heere Jezus lag toen Hij omkeek en Simon aankeek. In de schrik van dat moment heeft ook Simon naar de Heere Jezus gekeken. Toen die ogen elkaar ontmoetten, las Simon in de ogen van zijn Meester een diep verdriet: *Simon, ken je Mij niet?* Op datzelfde ogenblik breekt Petrus dwars doormidden. Een groot berouw en schuldbesef treft zijn hart. Met een hart dat gebroken is en door dat schuldbesef verslagen, vlucht hij naar buiten. Hij beeft en hij weent bitterlijk vanwege wat hij nu gedaan heeft, dat het inderdaad toch zover gekomen is: *Eer de haan tweemaal gekraaid zal hebben, zult gij driemaal geloochend hebben dat gij Mij kent*.

Als we dan in gedachten Petrus misschien eens even volgen, waar moet hij nu naartoe met dat berouw? Hij zal begrepen hebben dat de Heere Jezus op de volgende dag, die vrijdag die dan Goede Vrijdag is, naar Gabbatha is gebracht, daar mishandeld is en uiteindelijk naar Golgotha is geleid, waar Hij aan het kruis is geslagen en waar Hij die vloekdood is gestorven. Hoe zal Petrus dat nu hebben beleefd, nu zijn Meester er niet meer is en nu hij daar zit met zijn grote zonde, met die zware verloochening? Nooit kan Petrus zijn schuld meer aan zijn Meester belijden. Nooit kan hij meer vertellen hoezeer het hem spijt en welk berouw hem getroffen heeft. Waar moet hij nu naartoe?

Zo brengt hij die vrijdag door en die sabbatdag. Hij heeft niet kunnen bidden, hij heeft de naam van de Heere niet aan kunnen roepen, want hij heeft die naam misbruikt door middel van een vloek en een eedzwering. Al die dingen die hij in zijn leven heeft meegemaakt, die drie jaren dat hij omgegaan is met de Heere Jezus, de woorden die hij heeft gehoord uit de mond van Christus, en ook de belijdenissen die hij zelf heeft gesproken: *Heere, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt de woorden des eeuwigen levens*. Die grote belijdenis waarvan de Heere Jezus zelf heeft gezegd: *Op deze petra, op deze rots, op deze belijdenis zal Ik Mijn gemeente bouwen*, toen Petrus tegen de Heere Jezus zei: *Gij zijt de Christus, Gij zijt de Zoon des levenden Gods*. Simon Petrus heeft er helemaal niets meer aan. Hij heeft er een dikke streep door gezet met zijn verloochening. Al die ervaringen, al die bevindingen, al die ontmoetingen met de Heere en alles wat hij uit de mond van de Heiland heeft gehoord, hij kan er niets meer mee maken, hij kan er niets meer mee doen. Zo bracht hij de uren door, wenend en klagend.

Dan breekt de eerste dag van de week aan. Simon heeft toch weer het gezelschap van zijn broeders opgezocht, de discipelen. Dan komt er dat eerste woord van die vrouwen, uit de mond van de engel. Ze moesten het zeggen: *Zegt Mijn discipelen en Petrus* – een boodschap voor Petrus apart. En dan de inhoud van die boodschap: *De Heere is waarlijk opgestaan*. Die vrouwen hebben Hem gezien, ze getuigen van het lege graf en de woorden van de engel. Dan gaan Johannes en Petrus – ik hoorde dat dit ook deze gisteren in de Paasmiddag het onderwerp van de prediking is geweest – samen naar dat graf. Simon Petrus heeft in dat graf gekeken, met aandacht gekeken, en hij zag daar die doeken liggen. Maar het bleef eigenlijk nog een verborgenheid voor hem. Hij zag wel, maar hij doorzag het niet, hij verstond het niet. Wat Johannes wel zag, bij Johannes staat dat woord: *Hij wist het ineens, de Heere is opgestaan*. Dat verstond Petrus nog niet helemaal. Toen is Simon Petrus teruggegaan. Hij heeft de eenzaamheid opgezocht. En daar is het dan gebeurd, gemeente.

Als wij even stilstaan en een woord van toepassing zoeken, dan is toch wel het allereerste dit element: wat het betekent een zondig mens te zijn. Het is zo nodig dat wij onszelf gaan zien zoals God ons ziet. Natuurlijk, wij belijden wel dat wij zondaren zijn, maar in het algemeen denken wij toch nog wel wat positiever over onszelf dan dat de Schrift dat doet. Zondaar zijn, dat is zo'n algemeen, massief begrip. Ja, we doen allemaal zonden, maar dat wij tot alles in staat zijn, tot de meest gruwelijke zonden en misdaden toe, is dat werkelijk onze beleving? Als je leest wat er in deze wereld gebeurt, als je zelf misschien meemaakt wat mensen je soms aandoen, kun je er dan werkelijk altijd naast gaan staan? Ben je dan werkelijk in de beleving van wat God van de mens zegt, dat het *gedichtsel van zijn gedachten te allen dage alleenlijk boos is*? Zijn we het eens met die beschrijving van de apostel Paulus in Romeinen 3, dat er *niemand is die goed doet, niet tot één toe*, dat *onze voeten snel zijn om bloed te vergieten*, dat *onze keel een geopend graf is*, dat *slangengif onder onze lippen is*, en al die kwalificaties die gegeven worden? Is dat werkelijk al onze beleving geweest?

Als de Heere in ons leven komt, gemeente, dan is dat een van de zaken die Hij gaat verdiepen, waar Hij de mens van gaat overtuigen. Want dat was toch ook wat de Heere Jezus zei: *Als de Heilige Geest gaat werken, dan overtuigt Hij van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel*. Dan vindt er in het hart als het ware een rechtszaak plaats. Wij staan als verdachte voor God in verschillende verhoudingen. We zijn natuurlijk schepsel, Hij is onze Schepper, dat is de scheppingsverhouding. Maar wij staan ook in een juridische verhouding tot God, dat we staan als schuldenaar, als zondaar, tot de Rechter van hemel en aarde. Dan zien we in de Schriften, in de Psalmen bijvoorbeeld, hoe dat ook in het hart, in het leven van hen die door Gods Geest bearbeid worden, die juridische verhouding plaatsvindt: *Wil Uw knecht, door schuld verslagen, o Heere, niet voor Uw vierschaar dagen; Want niemand zal in dat gericht, daar zelfs zijn hart hem aan moet klagen, rechtvaardig zijn voor Uw gezicht*.

Gemeente, beginnen wij dat al te verstaan, in welke verhouding wij tot God staan? Dat Hij niet alleen onze Schepper is, maar dat Hij onze Rechter zal zijn? Is dat al een beginsel gebeurd: *Mijn ziel, gans neergebogen, schrikt voor Uw heilige ogen*? Dat we niet meer kijken naar de zonde van onze buurman, dat we ons niet meer opwinden over de zonde van onze collega of wat wie ook ons heeft aangedaan, maar dat het mijn zonden zijn: *Ik ben de grootste*, zo zegt Paulus ergens. Dat zal toch een ieder beleven in wiens hart de Heere gaat werken. Want dat is een heel persoonlijk rechtsgeding: *Komt, laat ons samen rechten*. Is dat ook niet een van de dingen, gemeente, die in die persoonlijke ontmoeting tussen de Heere Jezus en Simon heeft plaatsgevonden?

2. De inhoud waarvan

We overdenken in de tweede plaats de inhoud van die ontmoeting. Ik moet het direct wel bijzeggen, gemeente, dat wij natuurlijk nergens exact beschreven vinden wat daar heeft plaatsgevonden, nadat Simon Petrus van dat graf, van het lege graf, is weggegaan en toen de Heere Jezus hem verschenen is in die privé-ontmoeting. Het staat nergens inhoudelijk, letterlijk, gedetailleerd beschreven, zoals dat bijvoorbeeld wel van de Emmaüsgangers is of die ontmoeting met Maria Magdalena. Toch doen we niet aan inlegkunde als we ons proberen voor te stellen hoe dat gegaan is. Zou de Heere Jezus over die zonden heen hebben gewerkt, over die zonden van die verloochening? Zal de Heere Jezus daar helemaal niet met Simon Petrus over hebben gesproken? *Simon, wat heb je op die donderdag, in de nacht van donderdag op vrijdag, in die tuin van Kajafas beweerd?*

Gemeente, de Heere werkt natuurlijk nooit over de zonden heen. Dat zal ook in het geval van Simon Petrus zijn geweest. Dat is iets van dat rechtsgeding geweest. Daar heeft de Heere Jezus gestaan en Simon Petrus, hij zal niet overeind hebben kunnen blijven staan, maar hij zal aan de voeten van de Heere Jezus hebben neergevallen. Dat zal in zijn leven toch wel zo zijn geweest, zoals dat ook bij David is geweest, toen hij ontdekt werd aan die grote en grove zonden en toen Nathan dat rechtsgeding met David deed in de naam van God: *Gij zijt die man*. Dat David toen ook zijn schuld beleed: *Ik bekende, o Heere, aan U oprecht mijn zonden, en ik verborg geen kwaad dat in mij werd gevonden; Maar ik beleed, na ernstig overleg, mijn boze daad*.

Dat zijn allemaal dingen die aan de orde zijn geweest. Dat kunnen we, naar analogie van het geloof en Schrift met Schrift vergelijkend, toch wel gevoeglijk aannemen, dat die dingen hebben plaatsgevonden in die persoonlijke ontmoeting. Het is ook nodig, gemeente, dat dat gebeurt. Wij moeten allemaal op die plaats komen. Niet alleen dat we ontdekt worden aan de zonde, en niet alleen dat we overtuigd worden van de zonde. Als het verder niet gaat dan dat, dan is het niet goed. Want Judas werd ook overtuigd van zonde en ontdekt aan zijn schuld. Judas heeft het ook luidkeels uitgeroepen: *Ik heb gezondigd, ik heb onschuldig bloed verraden*. Maar daar bleef het bij in het leven van Judas. Judas ging met die belijdenis naar de hogepriester toe in de tempel, en die hogepriester zei tegen Judas: *Wat gaat ons dat aan? Gij moogt toezien, bekijk het maar*, om het in hedendaags Nederlands te zeggen. Toen is hij weggegaan en heeft hij zichzelf van het leven beroofd, in wanhoop.

Dus die ontdekking aan de schuld en die overtuiging van je zonde, gemeente, het kan van de Heilige Geest zijn. Maar laten we daar toch nooit een grond voor maken voor ons geestelijke leven, dat we denken: *Nou, ik heb toch berouw, heb geweend over mijn zonde, ik heb er spijt van, enzovoorts, en nu geloof ik dat de Heere met me bezig is*. Dat je op basis van een overtuiging jezelf er half bij gaat rekenen, of dat we anderen erbij gaan rekenen omdat men zoveel berouw heeft. Maar gemeente, berouw over de zonde – ach, was het er maar meer, overtuiging van de zonde, het kan niet diep genoeg gaan – berouw over de zonde is nog niet de vergeving van de zonde. Berouw, echt berouw, dat wordt door de Heere gewerkt, zeker. Een echte overtuiging van de zonde, dat is het werk van de Heilige Geest. Maar er is een andere weldaad nodig.

Dat zien we ook in dit gedeelte. Simon Petrus was overtuigd, maar hij heeft er ook onder leren buigen, net als David. Dat is ook iets van de analogie van het geloof, hoe dat gaat in het geestelijke leven, Schrift met Schrift vergelijkend. We zien David, die niet alleen overtuigd was, maar die ook gebogen heeft onder het oordeel dat hij over zichzelf, nota bene, had uitgesproken: *Voorwaar, deze man is een man des doods*, zo had hij gesproken naar aanleiding van dat verhaaltje wat Nathan had verteld over dat lammetje en die man die dat geslacht had. Hij heeft eronder gebogen: *Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig*. Zo heeft Petrus ook moeten buigen, net zoals een ieder die overtuigd wordt van zonde en schuld en door de Heilige Geest van

gerechtigheid overtuigd wordt: *Ik ben Uw gramschap dubbel waardig, en U zou geen onrecht doen, Heere, als U mij weg zou werpen*. Dat zegt Paulus toch ook aan het einde van Romeinen 3, als hij heel die lijst van zonden en heel dat portret van de zondige mens getekend heeft, opdat *de gehele wereld de mond gestopt zou worden*, dat de hand op de mond gaat, dat je stopt met jezelf te verontschuldigen, stopt met de zonde te bagatelliseren, je te verschuilen achter omstandigheden, je karakter en wat al niet meer, dat je daarmee stopt, dat de mond gestopt wordt en de gehele wereld voor God verdoemelijk wordt. Dat wil zeggen dat je erkent dat je onder de doem ligt, onder het vonnis: *De ziel die zondigt, zal sterven*. Dat je het daarmee eens wordt voor God.

Mogen we daar iets van kennen, gemeente, die inhoud van die ontmoeting met de Heere Jezus Christus, waarin je buigt voor Zijn heilige majesteit, waarin je het eens wordt? De Heere zegt het ook in het Oude Testament over Zijn volk: *Als zij een welgevallen krijgen aan de straf van hun ongerechtigheid, dan zal Ik aan Mijn verbond gedenken*. Als we het er niet mee eens kunnen worden, als we de Heere beschuldigen van onrecht of van wreedheid, als we ons blijven verzetten tegen de straf van onze ongerechtigheid, als we menen dat dat toch zo erg met ons niet is, gemeente, dan staan we onze eigen bekering, onze eigen verzoening en onze eigen zaligheid in de weg. Hoe nodig is het dat we dan op onze knieën gaan en dat we bidden: *Heere, maak mij toch eens met Uw Woord, leer mij mijzelf te zien zoals dat U mij ziet*. Kijk, en daar kun je jezelf niet brengen. Dat kon David ook niet. Die moest ook vragen: *Heere, neig mijn hart, leer mij buigen, die harde nek, ik ben zo hardnekkig, Heere, breek dat toch, dat verzet, die innerlijke vijandschap, neig mijn hart, voeg het samen tot de vreze van Uw naam*.

In die weg van de overtuiging en van de overbuiging wil de Heere Zichzelf als de genadige en de barmhartige leren kennen. Dat heeft Simon Petrus daar mogen ondervinden in die persoonlijke, in die privé-ontmoeting tussen hem en de opgestane Christus. Daar is gebeurd wat hij nooit meer had durven en kunnen denken. Van Johannes, de apostel, wordt beschreven dat toen hij een ontmoeting kreeg met de opgestane en ten hemel gevaren Christus, daar op het eiland Patmos, dat hij als dood aan Zijn voeten lag. Nou, zo zal Petrus daar hebben gelegen, als dood aan de voeten van Christus: *Uw gramschap verdiend*...

Professor Wisse zegt in een preek over die verloochening van Simon Petrus hoe Petrus naar buiten ging en toen hij daar die dagen wenend doorbracht, dat hij dacht aan een zijden draadje boven de hel te hangen. Want de satan had het begeerd, die had die apostel, die discipel, als op een zeef gegooid: *Hij heeft u begeerd te ziften als de tarwe*. Het beeld van een boer die een handvol met graan en allerlei strootjes aan het ziften is, heen en weer, op en neer, en zo springen die korreltjes daaromheen. *Hij heeft u begeerd te ziften*. Hij slingert je heen en weer als de *diabolos*, de heen-en-weer-werper. Hij verleidt je tot zonde en dan beschuldigt hij je van de zonde. Zo slingert hij de mens heen en weer, totdat hij wanhopig is. Nou, zo was Petrus wanhopig. De satan heeft de mazen van die zeef zo wijd getrokken dat Petrus dacht er zo doorheen te zakken en in de hel neer te vallen. Hij hing aan een zijden draadje boven de hel, zegt professor Wisse, in zijn ervaring, in zijn beleving. Maar dan zegt professor Wisse zo mooi: *Maar hij hing aan staalkabels van eeuwige liefde*. Want de Heere Jezus had het toch gezegd: *Simon, Simon, de satan heeft ulieden zeer begeerd te ziften als de tarwe, maar Ik heb voor u gebeden dat uw geloof niet ophoude*. Dat had Petrus vastgehouden. De Heere Jezus hield Petrus vast, ook met die ogen toen Hij omkeek: *Simon, je zegt dat je Mij niet kent, maar Ik ken jou wel, vanuit de eeuwigheid al, en Ik heb je in Mijn handpalmen gegraveerd, en niemand zal je daaruit rukken. De poorten der hel zullen je nooit overweldigen*.

Dat is het geheim geweest van die dagen, dat Simon niet, net als Judas, zich gewurgd heeft. Dat hij vastgehouden werd. Toen heeft Simon Petrus mogen ervaren dat de Heere het daar goed

gemaakt heeft en dat hem de gerechtigheid van Christus geschonken is en toegerekend. Toen maakte Christus het goed. Toen Simon Petrus als een schuldig aan Zijn voeten lag en zijn zonden beleed, *namt Gij die gunstig weg*. Toen bleef het wonder over, het oneindig grote wonder, dat de Heere Jezus niet met Simon deed wat Simon zelf verdiend had en ook had uitgesproken: *Moge God mij verdoemen*, dat had hij gezegd. En de Heere deed het niet, uit loutere genade, om de genoegdoening van de Heere Jezus Christus wil, alleen om Zijn bloed. Er lag geen enkele verdienste of waardigheid in Simon, geen verdienste in zijn tranen, geen verdienste in zijn berouw, geen verdienste in wat hij ook had beleefd hiervoor. *Niet het offer dat ik breng, niet de tranen die ik pleng, schoon ik ganse nachten ween, die kunnen niet redden, maar Gij alleen*.

Gemeente, is het zo in ons leven al eens geworden dat er niet alleen een oog naar binnen geslagen werd, niet alleen oog gekregen voor onze zonde, voor onze ongerechtigheid, voor onze totale verdorvenheid, dat we tot alle kwaad in staat zijn? Dat zegt Zondag 23 toch: *Dat ik tegen al Gods geboden zwaar gezondigd heb, dat ik daar geen van gehouden heb, en dat ik ook nog tot alle boosheid geneigd ben*. Dat is een proces, gemeente, dat gaat heel het leven door. Dat verdiept zich ook in het struikelen en in het vallen en in het jezelf tegenvallen. Maar in die weg, gemeente, krijgt de genade van de Heere Jezus Christus zo'n waarde. Als je maar weinig zelfkennis hebt, dan zullen we ook heel weinig Godskennis hebben, en dan zullen we ook heel weinig Christuskennis hebben. Maar naarmate dat verdiept wordt, naarmate wij onszelf gaan leren kennen, naarmate wij de Schriften gaan geloven, naarmate wij ontdekt worden aan onszelf, naar die mate wil de Heilige Geest ook Christus al meer betekenis laten krijgen. Dan krijgt de Persoon en het werk van Christus al meer dierbaarheid, dan wordt Hij al noodzakelijker, en dan ga je verstaan dat niemand anders dan Jezus, en Jezus alleen, Zaligmaker is. Dan zegt McCheyne aan het einde van zijn gedicht: *Eens was ik een vreemdeling voor God en mijn hart, nu ken ik die waarheid zo diep als gewis, dat Christus alleen mijn gerechtigheid is*.

3. Het doel waartoe

Ja, en dan moet Simon Petrus daar wat mee gaan doen. Er is ook een doel waartoe de Heere die gevallen discipel heeft opgezocht. Want Hij had wat gezegd, daar ook in die zaal, in die Paaszaal, toen dat Avondmaal gehouden werd: *Als gij eens bekeerd zult zijn, zo versterk uw broeders*. *Als gij eens bekeerd zult zijn*. Maar zo zegt een jongen of meisje: Simon was toch al bekeerd? Hij was toch een discipel? En de Heere Jezus had zelf een keer tegen hem gezegd: *Simon, vlees en bloed hebben u dat niet geopenbaard, die belijdenis dat Ik de Christus ben, maar Mijn Vader, Die in de hemel is. Zalig zijt gij, Simon Bar-Jona*. Hij was toch al bekeerd? En nu zegt Jezus: *Als gij eens bekeerd zult zijn*? Ja, dat was ook zo. Simon was bekeerd in een eerste bekering. Maar wat de Heere Jezus hier bedoelt met *als gij eens bekeerd zult zijn*, dat is niet dat Simon dan ook een dagelijkse bekering nodig heeft. Dat is ook zo in het leven van Gods kinderen. Ze moeten elke dag weer opnieuw bekeerd worden, niet zoals in de eerste bekering, maar toch elke keer wel weer in een voortgaande bekering, opnieuw zonden belijden, want er zijn steeds nieuwe zonden. Er is nieuwe omkering nodig, er is nieuwe belijdenis nodig. Elke dag moet gevraagd worden: *Vergeef ons onze schulden*, een dagelijkse bekering. Maar hier is nog iets anders aan de hand, namelijk een tweede bekering van een grove zonde, van deze zonde van de verloochening: *Als gij eens bekeerd zult zijn van deze zonde, als dit opgelost zal zijn, zo versterk uw broeders*. Ga dan naar je broeders toe en getuig van die grote genade die je de beurt gevallen is. Versterk ze die nu treuren en die nu wenen, versterk ze die zo moedeloos zijn omdat ze naar zichzelf zien en gezien hebben dat ze Gods gramschap ook verdiend hebben, en zeg het maar tegen ze: *Broeders, als het nu voor mij kan – ik, die een leugenaar ben geweest van Christus, ik, die met vloeken en zweren heb*

ontkend dat ik bij Hem hoor – als het nu voor mij kan, dan kan het toch ook voor u, dan kan het ook voor jou.

Dat zien we ook bij David, die ook zo'n tweede bekering had na die zonden met Bathseba en die moord op Uria. Dan zegt hij in Psalm 51: *Ik zal de zondaars Uw rechte wegen leren*. Als je dat zo leest, gemeente, dan zou je denken: *Nou, nou, David, zou jij nu maar eens niet de hand op je mond leggen? Wat jij allemaal gedaan hebt, en dan andere mensen leren?* Maar gemeente, het zijn juist deze mensen die de beste verkondigers zijn van Gods genade, toch. Wij zouden misschien graag een engel hebben, als Gabriël het zei of Michaël, als die ons zou verschijnen, dat zou toch wat bijzonder zijn, toch? Als je uit de mond van een volmaakte engel het Woord van God zou horen, dat zou ik wel geloven, zegt iemand. Nou, vergeet het maar. De wachters hebben ook die engelen gezien en ze werden als doden, ze zijn weggevlucht. Maar nu heeft de Heere zondige mensen verkoren om dragers te zijn van deze wonderlijke boodschap. Niet alleen maar als een postbode een pakketje afleveren waarvan je de inhoud niet weet, nee, Hij heeft getuigen, oor- en ooggetuigen, afgezonderd. Mensen die, nadat Hij ze ontdekt heeft aan hun schuld en zonde en getoond heeft Zijn ons onbegrijpelijke ontferming en genade, om als getuigen te gaan verkondigen. Dan zegt David: *Dan mag de zondaar moed scheppen uit mijn behoudenis*. Nou, dat is nu precies wat Simon Petrus moet gaan doen: *Versterk uw broeders*. Die anderen mogen moed scheppen uit jouw behoud.

Zo is Simon teruggegaan. Het was natuurlijk aan hem te zien. Ze hadden Simon Petrus gezien op die sabbatdag, achter gesloten deuren. Ze treuren en ze weenden, en Simon Petrus was er toch het ergst aan toe. Die lag als een hoopje ellende ergens in een hoekje te wenen, zo stel ik me voor, totaal gebroken, niet alleen vanwege het feit dat Jezus gestorven was, maar ook dat hij zijn Meester zo verloochend had. Maar toen hij terugkwam van dat graf, en toen hij terugkwam van die ontmoeting met Jezus, alles aan hem straalde. Het was één grote blijdschap: *Broeders, Hij leeft! Ik heb Hem gezien!* En hij heeft verslag gedaan van datgene wat hem overkomen is en van die grote genade die hem bewezen is. Niemand hoefde te vragen: *Zou Simon dat nu verzonnen hebben?* Dat was te zien, het was te bemerken, alles aan hem, het was één grote blijdschap en verwondering: *Komt, maakt God met mij groot, hoort wat mijn God deed ondervinden, wat Hij gedaan heeft aan mijn ziel*. Dat heeft indruk gemaakt en ze werden versterkt door de genade van de Heilige Geest. Nog voordat die Emmaüsgangers terugkwamen, nog voordat die mannen iets konden vertellen, riepen de anderen al: *De Heere is waarlijk opgestaan en Hij is van Simon gezien*.

Dat was het bewijs dat Jezus uit de doden is verrezen. Dat was het bewijs voor Zijn onbegrijpelijke liefde en voor Zijn onpeilbare genade, dat Hij deze gevallen discipel heeft opgezocht en tot nieuwe bekering heeft gebracht. Dat is nu net het doel, gemeente, waartoe de Heere ook vandaag nog mensen opzoekt. Als er vanmorgen onder ons zijn, of thuis meeluisteren, die ook iets van die genade mogen kennen – al is het iets, en durf je jezelf niet met David of met Petrus te vergelijken – maar als de Heere nu geen vreemdeling is in je leven, en als de Heere nu gesproken heeft in je hart, en als het nu eens Pasen is geworden in je leven: versterk je broeders. Dan mag je daar toch niet over zwijgen? Allereerst in je gezin, als je dat mag hebben. Dat kan natuurlijk lastig zijn, dat kan natuurlijk allerlei moeilijkheden en allerlei drempels opleveren, maar toch, als de Heere nu werkelijk overgekomen is, dan kan het toch niet anders of dan zal dat toch te bemerken zijn. Dan zien je kinderen dat toch, dan mogen je kleinkinderen daar toch van horen, of mensen in je omgeving: *Komt, luistert toe, hoort wat God mij deed ondervinden*. Dan komt er toch een stuk gunning mee. Dat was het ook bij Simon en bij David, die gunden het de anderen: *Als het nu voor mij kon, God is zo groot, zo goed, Zijn liefde is zo onpeilbaar*. Daarom zei de apostel Johannes ook

in zijn eerste brief: *Hij is een verzoening voor onze zonden, en niet alleen voor de onze, maar voor de zonden van de ganse wereld*.

Dan ga je zo ruim denken, dan krijg je zo'n krediet op God: *Als het voor mij kan, dan kan het voor iedereen*. Dan hoeft er niemand te denken dat dat voor hem of haar niet is. Met die gedachten, met die wetenschap, met die verwondering is Simon Petrus op weggegaan. Er is kracht in het bloed van Christus: *Al waren uw zonden als scharlaken, ze zullen worden als witte wol; al waren ze rood als karmozijn, ze zullen wit worden gelijk de sneeuw*. Gemeente, heb toch goede gedachten van deze God, heb grote gedachten van het bloed van Christus, dat reinigt van alle zonden. Er is geen mens te oud of te jong, te zondig of te schuldig, te verloren of te ver weggedreven, of deze God is in staat, is gewillig, om verloren zonen, om verloren dochters aan Zijn voeten te brengen en daar met een kus van Zijn mond de verzoening met God te geven. Maar laat het dan ook horen, want Zijn lof moet worden vergroot. Vertel het aan anderen, wees een getuige van die grote, opzoekende liefde van God: *Mij, de grootste der zondaren, is barmhartigheid geschied*.

Amen.